

DAGNINGEN

**"SALIGT ÄR DET FOLK,
SOM VET, VAD JUBEL
ÄR." –PSALTAREN 89:16**

**FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO
SEPTEMBER–OKTOBER 1958**

Stockholms-konventet 14-15 juni 1958

(Forts. från Dagningens föregående nummer).

Tal av br. Axel Christensen, Danmark.

"ELSKER DU MIG MERE END DISSE?"

"Se jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende." Matt. 28: 20.

De første 8 Dage, efter sin Opstandelse, aabenbarede Jesus sig 2 Ganger for sine Disciple, (Joh. 21: 3—14). Men därefter gik der et temmelig langt Tidsrum før dette skete som Joh. her beretter, — der menes omtrent 3 Uger. — I løbet af denne Mellemtid kan vi være sikre paa at Herren hyppigt var med Apostlene i Aanden og vaagede over deres Interesser. — Uge efter Uge ventede de forgæves paa att han atter skulle vise sig, og saa besluttede de at de atter vilde vende tilbage till deres gamle Arbejde. — Paa Grund af sin Alder og sin naturlige Evne til at være Anfører var det Peter der foreslog at de skulle vende tilbage til Fiskeriet. — Han siger: "Jeg gaar afsted for at fiske — hvad vil I gøre?" — Jakob og Johannes som tidligere havde været Peters Medarbejdere, svarede att de var af samme Mening. — De vendte da tilbage til Søen og de Skibe som de havde forladt 3 Aar i før, i Lydighed mod Herrens Kald — da Jesus sagde: "Jeg vil gøre Eder till Menneskefiskere." — — — Vi kan tænke os disse Mænds Skuffelse, — og dog, — naa de saa tilbage paa de Velsignelser de havde erfaret i de tre Aar de fulgte Jesus — ja — da *måa* de have følt en sand og dyb Glæde, trods Bedrøvelsen, og Skuffelsen, som der blev givet Udtryk for paa Vejen til Emaus ved Ordene: "Vi havde dog haabet att han var den der skulle forløse Israel." — Israels Haab var en jordisk Konge der ville befri Folket fra det romerske Aag. — Tvivl og Skuffelse er som Ukrut, selv om det bliver slaaet af vokser det frem paany hvis der gives Lellighed dertil. — Apostlene havde vandret med Jesus i 3 Aar som Evangelister, — og saa synes det som om det nu pludselig var slut. — Deres Tro blev prøvet — maaske haardt. — Den første Nats Erfaring var beregnet paa at skuffe dem, — de arbejdede hele Natten uden at fange noget, Joh.

21: 3. — Da de henmod Morgenstunden, nedslaaede og mismødige nærmede sig Kysten, var der en Stemme fra Strandbredden der tiltrak sig deres Opmærksomhed, — der stod en Mand som spurgte: "Har I Fisk?" — De maatte svare, NEJ. — Da raaber Manden til dem at de skulle kaste Garnet ud paa højre Side af Baaden — dette gjorde de — og — hvad sker? — Garnet blev fyldt af store Fisk. — — — Det var den kærlige Johannes der først forstod, at Miraklet betød — at den fremmede paa Strandbredden var Jesus, — og han siger til Peter: "Det er Herren." — Og Peter er jo en Handlingens Mand — al Bedrøvelse forsvinder — hans Hengivenhed og Kærlighed til Herren giver sig straks til kende — han kan ikke hurtigt nok naa ind til sin kære Mester — han springer i Søen og svømmer ind til Land. — Peter led utvivlsomt endnu i sit Hjerte fordi han havde fornægtet Herren. — De andre kom med Baade — men — da de staar overfor ham strømmer den aanandelige Storhed dem i Møde — ingen af dem vover at spørge: Hvem er du? — thi — de *førstod* att det var Herren. — Jesus havde allerede tændt en Kulild, og beredt et Maaltid for dem — atter et Bevis paa hans kærlige Omsorg — han forstod at de efter en lang Nats Anstrængelse trængte til at blive styrkede — ogsaa legemligt. — Om der har fundet nogen Samtale Sted under Maaltidet berettes der intet om — men det vi særlig skal lægge Mærke til er Herrens forstaaende Kærlighed og Omsorg for sine Disciple, selv om de i dette Stykke havde handlet efter sine egne Tanker. —

Hele Skildringen beviser at Herren denne Gang viser sig som en "fremmed" alltsaa i en ny Skikkelse — ikke med Naglegabene i Hænder og Fødder — som da Thomas skulle overbevises og styrkes i Troen. — Saaledes fik Apostlene endnu en Lærdom om at Jesus ikke alene var opstaaet fra Døden, men helt forvandlet — han var nu et Aandvæsen — der kunde gaa og komme ligesom Vinden — han kunde vise sig i den Skikkelse der bedst egnede sig for Tilfældet. — — —

Efter Maaltidet spørger Jesus:

"Simon elsker du mig?"

(Vi vil læse Verserna 15—19.)

Stakkels Peter ønskede uden Tvivl en gunstig Lejlighed til at gøre Bod for sin Fornægtelse af Herren. — Nu saa Herren paa ham og tiltaler ham — ikke som Peter — en Klippe, — men som Simon — idet han spørger: "Elsker du mig mere end disse?" (V. 15). Det blev en Lejlighed for Peter til at mindes sine egne pralende Forsikringer om Kærlighed til Herren den samme Nat som han fornægtede ham. — Han havde jo sagt: "Herre, om alle andre forlader dig, vil jeg dog ikke forlade dig. Matt. 26: 33. — — Peter svarede: "Herre du ved at jeg har dig kær". — Jesus stiger til ham:

Fød mine Lam." — Der laa i dette ligesom en delvis Genindsættelse for Peter i hans Gerning. — 3 Aar forud havde Herren undervist Mængden fra Strandbredden, fra Peters Baad, — og derefter havde han udført det Mirakel at give dem en stor Fiskedræt — saa stor at Garnet brast, — og derefter havde Herren sagt til Peter, Jakob, og Johannes: "Følg mig, — *saa* vil jeg gøre Eder til Menneskefiskere." Matt. 4: 19. — Og nu ved denne Lejlighed udførte han et lignende Mirakel for dem — men denne Gang holdt Garnet — det brast ikke skønt 153 store Fisk blev fanget deri. — og det var *nu*, efter denne Fangst — at Herren atter ønskede at sætte Apostlene i Gang, som Menneskefiskere — under Evangeliehusholdningen, der begyndte med Pinsefesten, — da de ville blive iført Kraft fra det Høje. — Skønt Herren ikke direkte rettede nogen Bebrejdelse mod Peter, forstod han sikkert Herrens Hentydning til hvad der skete den Nat Herren blev forraadt — "Peters Fornægtelse". — Dette nye Hverv at han maatte røgte Hjordens Lam — kunne indirekte betyde at han ikke fuldt ud kunne være Hyrde for Faarene. — Men Herren gjorde ham det samme Spørgsmaal anden Gang — og Peter svarede med de samme Ord. — Jesus overgav ham da Hvervet: "Vogt mine Faar — tjen Faarene. — Ved disse to Dele af Hvervet blev Peter bemyndiget til at føde Lammene, — men kun at *vogte* Faarene, — han havde endnu ikke modtaget det fulde Hverv som Hyrde. — Ligesom

Bilden visar en grupp av deltagarna samlade utanför möteslokalen: "Kungsholmens Studiehjem— Den Öppna Dörren". Pipersgatan 23. Stockholm. Bland deltagarna märkas också Syster och Broder W. N. W. N. Woodworth från U. S. A.

Peter fornægtede Herren 3 Gange, — saaledes gjorde Herren 3die Gang Peter det samme Spørgsmaal. — Peter blev bedrøvet — hans Svar er rørende: — "Herre — du ved alle Ting — du ved — at jeg har dig kær." — Og ved denne 3die Bekendelse blev Peter fuldt indsat som Hyrde, idet Herren sagde: — "Fød mine Faar." — Her kan vi glæde os paa Peters Vegne, — — —

Kære Venner, — lad os lære Lektien gennem dette ophøjede Eksempel. — Vil det ikke være ret for enhver af os att spørge sig selv — om vi har en varm — dyb — alvorlig Kærlighed til Herren i vore Hjerter? — Elsker vi Herren højere end alt og — alle? — Eller er det blot en almindelig Kærlighed og Beundring — den Art der kølnes hvis alt gaar anderledes end vi havde tænkt eller ønsket? — Vi maa bestræbe os for at søge dybere ind i det personlige Samfund med Mesteren — saa hans Fred altid kan fylde vore Hjerter med den Fred som vi fik da vi kom til Korset, — og bevare vore Tanker fra at flyve hid og did i denne saa urolige og forjagede Tid, — da vil vi blive i Stand til — ligesom Peter — at svare: "Herre du ved jeg har dig kær" — og da har vi Lov at haabe at vi ogsaa maa blive til Velsignelse og Hjælp for dem som søger Herren. — Jesus siger: "Den der ikke elsker mig højere end Fader, Moder — Søn eller Datter — er mig ikke værd." Matt. 10: 37. —

Men — Jesus giver ogsaa store og herlige Løfter — først til sine Disciple, men ogsaa til — *hver* den som har forladt — Forældre — Brødre — Børn — Hus eller Agre — for hans Navns Skyld — skal faa mangefold igen — og arve evigt Liv." Matt. 19: 27—29. — Jesus maa være det største for os. — Som vor himmelske Herre og Mester er han værdig til vor Kærlighed, — og dersom vi ikke føler denne Kærlighed for Ham — er vi ikke skikkede for den særlige Opgave at være Jesu Kristi Medarbejdere i hans Rige, — eller at se Ham som han er i det himmelske. (1 Joh. 3: 2.) —

Men — hvorledes skal vi prøve vore egne Hjerter med Hensyn til Styrken af vor Kærlighed til Herren? — Herren tillader Modstanderen at prøve os, — at sigte os som Hvede, — da gælder det om at vi staar Prøven igennem. — Under tiden tillader Herren at Prøven kommer gennem en af vore kære — maaske fra den vi elsker aller højest her paa Jorden. — Jesus svarede en gagn Peter: "Vig bag mig Satan . . . du er mig till Anstød . . ." Jesus elskede Peter — men da Modstanderen fremførte en Fristelse gennem ham, afviste Jesus ham skarpt. — Vi maa være lige saa afgjorte overfor vore kære — Familie eller Vennerhvis Modstanderen gennem *dem* fremholder noget for os som er i Strid med Guds Aand eller Vilje. (Matt. 16: 23) Herren prøver os ved at tillade Vanskeligheder — Sygdom — Modstand o. s. v. at komme over os. — —

Ligesom Herren var usynlig for Apostlene den meste Tid mellem sin Opstandelse og Himmelfart, og dog var nær ved dem — vaagede over dem og var rede til i det gunstigste Øjeblik, at give dem de nødvendige Lektier. — Saaledes kan vi være sikre paa, at Herren ogsaa vaager over vore Interreser og giver os den nødvendige Undervisning og Ledelse (Se jag er med eder alle Dag. Matt: 28: 20.) — Dersom Han undertiden skjuler sit Ansigt bag Modgangens mørke Skyer, — er det med vor Velsignelse for Øje, — for at berede os til en Plads i Riget — vi maa derfor i Tillid og Tro tage imod disse værdifulde Lektier, som vi senere vil indse har været meget nyttige for os. — Lad os derfor glæde os i Trængslerne, fordi vi ved, hvad de udvirker, — og lad os i saadanne Prøver gøre os selv det Spørgsmaal: "Hvorledes viser jeg Herren at jeg elsker HAM over alt andet?" — — — —

Ligesom Herren sagde til Peter, efter at denne havde aflagt Bekendelse om sin Kærlighed, at han maatte føde Lammene, og vogte of føde Faarene, — saaledes siger han ogsaa til alle, som er hans Efterfølgere. — — Ikke saaledes at forstaa at vi kan faa Apostlenes ærefulde Plads, i Forbindelse med Herrens kære Hjord, — men at enhver af os kan finde Lejligheder til at tjene, hjælpe, røgte og ernære Guds Hjord, — og ikke som vi læser i Apg. 20: 29: "Jeg ved, at der skal komme glubende Ulve ind iblandt Eder, som ikke skaaner Hjorden." Og videre i V. 30: "Blandt Eder selv skal der fremstaa Mænd som fører forventet Tale, for at lokke Disciple efter sig." — —

Det er ogsaa nødvendigt og rigtigt, at hver giver Agt paa sin egen aandelige Ernæring og Vederkvælgelse, — prøver alt — men hold fast ved det gode, — formaner Apostelen os, — — — Det er meget vigtigt, at det Hværv Mesteren har betroet os med Hensyn til Hjorden, faar en fremtrædende Plads i vore Hjerter, at vi paa rette Maade agter det som et stort Privilegium — i Herrens Navn — at opmuntre og hjælpe HANS Efterfølgere, og dette bør saa langt som muligt, gøres i Jesu Kristi Sindelag — i HANS selvfornægtende og selvopofrende Aand, i kærlig Tjeneste, idet vi er villige til at nedlægge Livet for Faarene — Guds Børn — ligesom vor Mester gjorde. — Den som er ligegyldig for Faarene, ledes ikke af Herrens Aand. — — — Al Veltalenhed, al Iver kan blive til Hindring og til Skade for Hjordens bedste Interreser, — med mindre Kærlighed til Herren er det Grundliggende Motiv. — Hvis vor Iver kun er grundet paa Selvære — eller Selvtilfredshed vil det ikke føre til aandelig Vækst, eller Velsignelse, — saadanne som søger Ære og Smiger skal ikke opmuntres men snarere frygtes. — Apostelen advarer os mod dem som vil komme i en Lysets Engels Skikkelse, som altsaa synes att vise Tjenersind og Kærlighed, men som dog er usande i deres Hjerter. — Vi maa lade os vejlede af Herrens Aand, for at skælnet ret. — At elske Herren af hele sit Hjerte indbefatter ogsaa at have Kærlighed og Omsorg for Brødrene. Jesus siger gennem

Apostelen, at dersom vi ikke elsker vore Brødre og Søstre, som vi har set, — ville vi bedrage os selv, — dersom vi hævdede, at vi elskede Gud som vi ikke har set. — Derfor maa vi vente at Kærlighed til Herren, ogsaa aabenbare sig i Kærlighed til Brødrene. — — Men — er dette ikke svært? Vi er jo saa forskellige — hver har sine Ufuldkommenheder, — een kan se en Sag fra en Side — en anden fra en anden. —

Kære Venner, — jeg tror ikke nogen af os føler det svært at elske vore Brødre og Søstre som vi ved gaar paa samme Vej, — med samme Maal för Øje, med samme Længsel efter at tjene Herren og være til Hjælp og Velgjørelse for Menigheden — jeg tror vi kan sige med Paulus: "Kristi Kærlighed tvinger os... vi erkender at Kristus er død for os alle.. at vi er gaaet ind paa at følge i vor Mesters Fodspor — derfor er vi alle døde i den Forstand at vi ikke mere søger at leve os selv til Behag, men for ham som er opstanden for os — derfor — kender vi ikke mere hinanden efter Kødet, men — efter Aanden — Vi bedømmer eller værdsætter ikke mere hinanden efter den menneskelige Dygtighed, men efter den Iver og Kærlighed der lægges for Dagen for at følge i Mesterens Fodspor. — Hvis vort Hjerter er helt fyldt med denne sande aandelige Kærlighed, da vil vi elske Herren mere end alle gamle Venner fra Verden, ja, mere end alt hvad denne Verden kan byde os af Fremgang Ære og Berømmelse, — og — da kan vi — ligesom Peter, — holde ud gennem Modgang og Trængsel uden at blive modløse. — — Jesus lovede ikke Peter nogen lys og straalende Fremtid — nej lige det modsatte — men Peter blev ikke modløs. — Han holdt ud lig til Døden — da han blev gammel led han samme forsmædelige Død som sin Herre og Mester. — — Maatte vi ved Guds Naade og Kraft blive i Stand til att gøre det samme. — — Vi læser i Aab. 2: 10:

"Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livets Krone."

Det var næppe Herrens Mening, at Ordene i vor Tekst skulle forstaaes — som om Herren vilde være personlig nærværende i Evangelietidsalderen. —

I Overenstemmelse med andre Udsagn maa vi snarere forstaa det saaledes, — at den hellige Aand, — Guds hellige Kraft, — som ved Pinsedagen var Faderens og Sønnens Repræsentant — den for dem begge fælles Aand, med Magt til at oplyse, undervise, give Kraft, have Opsyn med vore Anliggender og Interesser, og lede dem saaledes at de bliver til Hjælp og Gavn for os. — Endnu vandrer vi i Tro — ikke i Beskuelse — men vi haaber engang at faa Naade til at se Hans Herlighed — se Ham som han er — være hvor Han er — blive forvandlede — blive HAM lig saa vi ikke mere skal bedrøve vor himmelske Fader eller vor kære Frelser. — 1 Joh. 3: 2 — —

Det er mit Haab at disse Tanker, med Hensyn til Jesu Spørgsmaal til Peter: "Elsker du mig mere end alt andet?" maa bidrage til at opmuntre

Konventet i Tampere - Finland

som hölls under tiden 12—13 juli 1958 blev mycket lyckat i alla avseenden. Programmet var mycket omväxlande. God tid hade anslagits för att vännerna skulle kunna få samtala och bekanta sig med varandra — en programpunkt som mycket uppskattades.

Det var nu tredje gången som undertecknad hade förmånen att delta i Tammerfors-konventen och det var för mig personligen nu en stor glädje att åter få träffa vännerna, — de flesta av mig förut kända.

När jag nu tänker tillbaka på vad som förekommit under konventet, så slår det mig med förvåning att vi hunno med så mycket.

Om man betänker att det var inte mindre än 12 olika talare under dessa båda dagar, —några av dem talade flera gånger, — utan att det märktes någon trötthet bland konventsdeltagarna, — så är detta i och för sig ett mirakel.

Konventets förste talare var nestorn i församlingen, broder Otto Järvinen, som från början slog an den rätta tonen.

Konventet leddes av broder Oskari Nurmela. Denne broder är som "klimpt och skuren" till mötesledare, med ett livligt temperament och nitälskan för Sanningen samt alltid beväpnad med ett leende ansikte.

Bland övriga talare var broder Karl Johan Aaltonen, som talade flera gånger och som jag kände sedan vårt konvent i Stockholm, (f. ö. lärde jag känna honom närmare som rumskamrat hos vännerna Berg-häll's). Broder Aaltonen är en kraftnatur i såväl lekamligt som andligt hänseende.

paa Vejen fremad — men tillige have medvirket til en alvorlig Erkendelse af hvor stor sand Kærlighed Jesus venter af sine Efterfølgere.

— — — Maa Guds Fred og Velsignelse følge os alle.

Amen.

Vidare var br. Lennart Liiro från Helsingfors, en gammal beprövad broder i Sanningen, som han med hänförelse förkunnade.

Broder Ahonen från Åbo, liten till växten, men stor i Anden och med ett leende på läpparna, är alltid glädjande att få träffa och lyssna till.

Broder Nurminen från Helsingfors höll ett mycket intressant föredrag över "Återställsens tider och dess välsignelser", som han även praktiskt demonstrerade genom sin "Magnetophon". Med hjälp av den fick vi höra ett mycket innehållsrikt föredrag av broder R. Liesi från Helsingfors, vilken var av sjukdom förhindrad att delta.

På samma apparat framfördes även konventets hälsning till Generalkonventet i Bloomington, som intalades av undertecknad på engelska språket. Församlingen sjöng sedan till broder Einars pianoackomp. sången nr 82 i den finska sångboken: "Mästare, stormarna rasa." På samma band intalade br. Einar en hälsning till Generalkonventet en hälsning från den svenska Dagningen, samt sjöng solo till sitt eget pianoackomp. Davids 8 psalm: "Herre, vår Herre, huru härligt är ditt namn, över hela jorden."

Broder Matti Mattila från Orevesi talade gott om Herren och hans ledning. Detsamma gjorde broder Kurt Leisi från Nystad, som även läste upp ett brev med hälsning från en broder i Helsingfors.

Broder Gunnar Nyholm från Helsingfors höll ett gott och uppbyggligt föredrag om "vikten av att hålla sig nära Gud i vårt dagliga liv." — Dessutom tjänade broder Nyholm på ett mycket förtjänstfullt sätt som min tolk under hela konventstiden, såväl från svenska till finska som vice versa.

Undertecknad höll två föredrag. Det första på lördagen handlade om "Glädje för Guds folk." Det andra, som hölls på söndagen handlade om: "Vi fälla icke modet."

Broder Wäinö Berghäll, som insjuknade under br. Woodworth's besök i Helsingfors, hade inte deltagit som talare aktivt under konventets gång. Detta gav mig anledning till att uppmana honom komma fram, så att vi åtminstone finge se honom framför oss, såsom tidigare i ledningen. Br. Wäinö kom fram, men tycktes inte riktigt ha

fattat meningen med det hela, utan såg blott frågande på mig. Jag bad honom då att säga några ord om Gud. Han sade då: 'Ja, vad skall jag säga annat än att vi skola älska varandra.' Jag erinrade mig då vår käre, hemgångne broder Carl Lüttichau i Danmark, en adelsman i dubbel bemärkelse och en älsklig andlig ledaregestalt. Han avled i Hjörning den 8 jan. 1955 och hans sista ord till vännerna var: "Glöm inte att det allra viktigaste för oss alla är, att vi älskar varandra." Jag försökte göra en tillämpning och jämförelse mellan broder L, och br. W., men orden togo slut för mig, och där stodo vi båda hållande varandras händer och med tårfyllda ögon. Detta ögonblick tror jag

Här visas en bild från syster och broder W. N. Woodworths besök i Tammerfors, Finland, den 12 juni 1958. Bilden har tagits i vännerna Berghälls hem, Käpytie 46, Kaleva, och föreställer, räknat från vänster: Syster Saara Berghäll, maka och medhjälpare till broder Wäinö Berghäll, som är redaktör för tidningen: "Tampereen Ystävien tervehdys", (= Tammerfors vänners hälsningar). Broder B. är också ledare för proklamerandet av "den närvarande sanningen" i Finland. Syster Helena Berghäll, dotter till makarna Berghäll och god medhjälpare i verksamheten. Broder W. N. Woodworth från USA och the Dawn's representant samt syster W. N. Woodworth, br. W:s maka. Syster Alli kärkäinen (en trogen och nitisk Sanningens vän).

var konventets "klimax". Jag såg ut över de församlade och fann att många bland dem voro gripna av stundens betydelse. — Skriftliga hälsningar hade ingått från Sanningens vänner i Sverige och Danmark samt Finland och upplästes av broder Nyholm. Konventet beslöt sända en hälsning till konventet i Slusemöllan.

För mig personligen hade konventet i Tampere såväl ett preludium som ett postludium.

Redan dagen före konventets början hade jag förmånen att bliva inbjuden till syster Alli Kärkkäinens hem i Viiala. Jag var där förra året också och tror att jag tidigare i Dagningen refererat detta besök. Syster Alli och hennes hem påminner mycket om hemmet i Betania, som vi läsa om i Bibeln i t. ex. Joh. 11-te och 12-te kapitel. *Skillnaden* var blott den att i det hemmet var två systrar och en broder. *Likheten* mellan dem var, att i båda hemmen trivdes Jesus gott och att de älskade honom. Även jag trivdes gott där och jag tror att många flera bland de vänner, som haft förmånen att besöka syster Alli i Viiala har gjort samma erfarenhet. Vi hade ett gott möte omkring Guds ord. Broder Viljo Saarinen, som varit vänlig köra mig och broder Aaltonen i sin bil hela dagen, tjänade också som min tolk. Sedan vi rikligen förplägats i materiellt avseende av syster Alli, fortsattes färden med Lempäälä som mål. Där var också ett liknande Betaniahem och där bodde också Gud hängivna vänner: "Broder Oscari Nurmila och syster Kaisa Nurmila". Det natursköna läget på den här platsen har jag tidigare beskrivit i Dagningen vid förra årets besök. Även här hölls en kort andaktstund. Den andliga gemenskapen och den lekamliga förplägnaden var mycket god.

Så ställdes färden mot hemmet, som under sju dagar varit mitt hem i Finland denna gång, hos Syster Saara och Broder Wäinö Berg-häll i Tampere. Detta hem är i allra högsta grad ett Betaniahem, vars dörrar alltid stått och står öppna för Herrens vänner.

På dåliga och sönderkörda vägar, med många farliga kälskott o. d. fördes bilen skickligt av broder Viljo Saarinen.

Måndagen den 14 juli samlades Tammerforsvännerna i ett annat B-hem, i Syster Helmi och broder Viljo Saarinen's hem kl. 18 till ett

möte i samkvämets form. Det artade sig till ett s. k. farvälmöte för mig och blev mycket omväxlande. Broder Sulu Norminen hade tagit sin "Magnetefon" med till mötet och vi fingo lyssna till tidigare inspelningar under konventets gång. Vi togo upp på ett nytt band, såväl tal som sång, som förekom under mötet. Jag tackade i ett kort tal vännerna för den kärlek och den sammanhållning omkring Guds ord och Sanningen samt den enhet i Kristus, som jag mött överallt. Jag erinrade om Mästarens ord i Matt. 28: 20: "Och se, jag är med eder *alla* dagar intill tidens ände. *Alla* dagar, medgångens dagar, motgångens dagar, sorgens dagar, glädjens dagar o. s. v., *därför falla vi icke modet*". Jag fick även förmånen att på samma band intala en särskild hälsning till syster Mimmi Forsman, som vistas på Äldersdomshemmet i Helsingfors. Ja, det var verkligen ett underbart möte, som varade flera timmar. Kanske våra konvent kommer att i framtiden få andra verksamhetsmetoder? När vi, på grund av tidsförhållandena, inte blir i stånd att på vanligt sätt samlas till större "samlingar", så kan vi begagna oss av denna nya uppfinning som heter "Magnetefon".

Att vi står inför en ny tid med nya möjligheter att tjäna Herren är klart och tydligt för mig. Det är omöjligt att nu fatta allt det underbara, som sker runt omkring oss. Det är inte bara ondskan som vinner segrar. Även det goda går framåt, fastän vi äro benägna att blott se mest på det som är ont. Återställsens välsignelser har under ganska lång tid kommit oss till del. Under de senaste 50 åren har flera förbättringar och nya uppfinningar gjorts — ägnade att göra människornas livsföring lättare och rikare, — än under tusentals år tidigare. Och ändå befinner vi oss blott i själva Dagningen av den nya dagen — "Tusenårsåldern". Vad skall det inte bli då, när solen nått sin middagshöjd och strålar i all sin glans? När döden, den siste fienden, blivit besegrad? (1 Kor. 15: 26).

Tisdagen den 15/7 var jag, jämte syster Saara och broder Wäinö, inbjudna på middag av syster Anna Perälä. Detta hem, som var beläget i en gammal stadsdel av norra Tammerfors, var i dubbel be-

märkelse ett "Betaniahem", ty här brukar Tammerfors-vännerna hålla sina möten.

Vistelsen i syster Saara och broder Wäinö Berghälls hem, som alltid står öppet för Sanningens vänner, när de komma till Tammerfors blev nu, såsom tidigare varit fallet, en stor upplevelse för mig. Rika tillfällen, att utbyta djupa tankar omkring Guds ord och Sanningen, gavs. Vi skådade undren i Guds lag och hans frälsningsplan samt jämförde händelserna i tiden med denna. Tidningarnas notiser just nu berättar om märkliga händelser, vilka beröra människosläktet på hela jordens yta. De påminna oss om profetiorna rörande Herren dag. Vi läser t. ex. i Jes. 13: 4—7:

"Hör det larmar på bergen såsom av ett stort folk. Hör det sorlar av riken med hopade hednafolk. Herren Sebaot mönstrar en krigshär. Ifrån fjärran land komma de, , från himmelens ända, Herren och hans vredes redskap, för att fördärva hela jorden." —

Vi finner även en bekräftelse på hur profetian i upp. 11: 18 just nu håller på att gå i fullbordan":

"Folken vredgades, men din vredesdag har nu kommit och den tid, *då du skall fördärva dem som fördärva jorden*".

Profetiorna utvisar klart, att "den närvarande onda världen", eller "sambällsordningen" når sitt slut på Guds, den Allsmäktiges, stora dag. Många andra av Bibelns profetior talar om samma händelser, sådana som just nu går i uppfyllelse inför våra ögon.

Må vi därför använda alla tillfällen som står oss till buds, att i kärlek och ödmjukhet inför Herren söka att uppmuntra och "uppbygga varandra på vår allra heligaste tro, bedjande i den helige Ande". Judas brev vers 20.)

I den följande eller den 21:sta versen fortsätter aposteln sålunda:

"och bevaran eder så i Guds kärlek, under det att I väntan på vår Herres, Jesu Kristi, barmhärtighet, till evigt liv."

Med stor tillförsikt kunna vi överlämna oss helt, med allt vad vi äga i Herrens händer och lita helt på hans dyrbara löften till sitt folk;

Stævnet (konventet) i Slusemøllen

(19—24 juli 1958).

I sällskap med sju medlemmar av Göteborgsförsamlingen reste under tecknad lördagen den 19/7 med ms "Prinsessan Margareta" kl. 7.10 fm. från Göteborg till Fredrikshavn och därifrån vidare till Odense med järnväg. Där mötte oss Broder Axel med bilar, som tog oss till Slusemøllen, som var målet för vår resa och dit anlände vi trötta men glada och tacksamma kl. 20.

Vädret hade varit underbart strålande solskensväder, fast värmen kändes besvärande inte minst på grund av den vid denna tiden enorma resandeströmmen. Syster Swenne var där förut och när vi nu blevo samlade kunde de svenska representanterna glädja sig över att vara inte mindre än nio till antalet.

Ganska många deltagare varo redan samlade i mötestältet, — som

"Frukta icke, ty jag är med dig. Var icke försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand." (Jes. 41: 10). —

Jag lämnar nu Finland och reser vidare till andra uppgifter, som väntar mig. Ni stannar kvar och fortsätter Herrens verk i Finland. Men vår gemenskap är därför inte avbruten. Vi kunna alltid mötas i Anden inför Nådens tron, och om vi inte mera få mötas på denna sidan om förlåten, så stämma vi möte med varandra på den andra sidan.

"Lätom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid". (Hebr. 4: 16).

Eder i Kristus tillgivne broder Einar.

i år var något större än tidigare år — vid vår ankomst. Den nu serverade aftonmåltiden smakade ovanligt gott, men inte mindre ljuvligt var vår samvaro med vännerna, vilken formades till ett vittnesbördsmöte med tal, sång och musik och som varade c:a två timmar.

Så småningom skildes vi åt för att uppsöka oss anvisade och förut iordningsställda logier och fingo vila för den stundande natten.

Snart stod jag åter i det lilla rummet, där jag år 1952 fick göra en av mitt livs största erfarenheter, nämligen mottaga Herrens kallelse till helig tjänst, (och som jag förut har skildrat flera gånger genom Dagningen). Hade jag nu varit i stånd att forma till ord de tankar, som blixtnabbt jagade genom min hjärna, skulle det kunnat bli en stor bok med ett intressant innehåll.

Söndag 20 juli var första mötesdagen. Br. Axel Christensen välkomsttalade efter det att de c:a 70 deltagarna gemensamt sjungit sången nr 20 i "Daggry-Sange": "Det er saa godt at samles og i forenet Kor etc. — Därefter fortsatte br. Hasselgaard talens rad och som vanligt framförde han Sanningsbudskapet på ett tankerikt och övertygande sätt. Br. Herman Larsen frambar ur sin rika erfarenhet Bibelns sanningar känsligt och gripande. Br. Emil Andersson talade om den "närvarande sanningen enligt planen", — välkända tongångar för Sanningens vänner". I samma anda talade också broder Mats-Peder från Skive, likaså br. Karl Mortensen från Viborg. Denne unge nitälskande broder överraskade oss med framförandet av djupa sanningar. Han utförde även tillsammans med sin hustru, syster Gudrun, flera vackra duettsånger. Undertecknad höll tvenne föredrag. Det första handlade om "Glädje för Guds folk", med utgångspunkt från 1 Tess. 5: 16: "Varen alltid glada". Mitt sista föredrag hade till rubrik: "JESUS I GUDS FRÄLSNINGSPLAN". Jag inledde detta föredrag med att som solo sjunga texten i Joh. 3: 16: "Så älskade Gudvärlden". Med stöd av St. i Skr. och olika Bibelställen visades huru Jesus Kristus var centralgestalten för hela Bibelns förkunnelse. Avslutningen till föredraget ifråga formades till en allvarlig appell att inviga våra liv till att lyda och följa Kristus redan nu, om detta ej skett förut. Ingen kan vara neutral inför Kristus och alla de, som här i tiden fått sitt

tillfälle att avgöra sig för Kristus, får det aldrig mer, ty ”*Kristus dör icke mer.*” (Rom. 6: 9). Det är icke sant, som somliga påstå, att vi kunna dröja med vårt val till nästa tidsålder och att det går lika bra hur man än handlar i denna viktiga sak. Vi äro alla kallade till att följa Kristus *nu* på den smala offervägen, bärande korset i hans efterföljd *på denna sidan om förlåten*. Någon annan kallelse talar inte N. T. om. Den har ljudit under hela evangelieåldern och ljuder ännu, ty nådens dörr är ännu icke stängd. Så slutade jag med att tacka alla för den goda gemenskapen under staevenet, vilket för någon eller några av oss kanske var det sista på denna sidan om förlåten. Och denna tacksamhet vill jag å egna såväl övriga svenska vänners vägnar förnya nu genom Dagningen. Jag erinrade om vår käre br., Lüttichaus ord: ”Vi vil mödes under alle forhold, paa denne eller den anden siden om Forhænget”.

Här visas en bild av danska, norska och svenska vänner från Staevenet i Slusemöllen år 1953. Jag har valt denna bild emedan den påminner de gamla vännerna om flera av våra kära hemgångna bröder och systrar. Br. Lüttichaw och N. C. Larsson från Vinslöv finns också med. Undertecknad med "Lutan" längst upp till höger på bilden. (Br. och Syster Falck från Oslo äro också med). Red.

— Det förekom åtskilligt vid detta Staevne som satte outplånliga intryck på deltagarna.

1) En ung broder — Peder Poulsen från Otterup — symboliserade sin invigning till Kristus, vilket blev en högtidlig stund. Dopet förrättades av br. Axel Christensen. Flera vittnesbörd avlades och sång och bön utfördes vid dopgraven. Akten leddes av br. Herman Larsen.

2) Gripande var att se br. Marinus Pedersen från Jylland omsorgsfullt vårdande sin kära hustru, syster — Kirstine — som varit lam sedan flera år tillbaka och nu var oförmögen att förflytta sig själv. Nu hade broder Marinus köpt en lämplig bil för två personer, med vilken han hade kört sin lama hustru den långa vägen till staevnet. Hennes glädje att ännu en gång få vara tillsammans med Herrens folk var påtaglig. För visso var detta en gripande predikan, kraftigare än de värtaligaste ord.

3) Vi fingo stifta bekanskap med sex nya vänner, vilka slutit sig till församlingen i Odense. Samtliga voro ganska unga och sång- & musikbegåvade samt förhöjde vår glädje genom sin sång och musik, Särskilt under kvällsmötena. Dagningen och Sanningens vänner i Sverige vill lyckönska våra danska vänner till denna glädjande händelse. Samtidigt vill vi bedja vår himmelske Fader att han skänker sin visdom och kraft till att rätt vägleda dessa senkomna vänner in i Sanningen. — I sammanhang härmed vill jag hänvisa till "Reprintsidorna 5201 och 5761", — i det svenska Vaktornet nr 19 av oktober 1915, sid. 301, 303, under rubrik "DE TVÅ SIDORNA AV SKÖRDEVERKET." Där behandlas profetian i Amos 9: 13 om den tid. (Ändens tid) då plöjaren skall följa skördemannen i spåren" etc. Detta gäller i synnerhet vår egen tid, eller övergångstiden mellan avslutandet av Evangelie tidsålder och inträdet i nästa eller Tusenårsåldern. Jag citerar följande:

"Skördemannen är Herren och plöjaren den stora nödens tid. Denna nödens tid skall upphinna skördeverket och komma det att upphöra. Men nödens tid skall fortgå, plöjaren skall fortfara att plöja, sedan alla våra ansträngningar upphört med hänsyn till skördandet. Men under tiden, innan denna mörka natt fullt inbryter, skola vi helt

enkelt fortgå med det verk som Herren anförtrott oss. Sanningen är avsedd icke blott till att fullkomna Kristi "brud", — de förnämsta av de förstfödda, — utan till att utveckla den stora skarans klass och även till att vara ett vittnesbörd för hela världen. All likgiltighet å vår sida och allt upphörande av verksamhet i sanningens tjänst, medan tillfälle ännu gives skulle enligt vår mening vara ett stort misstag. Om vi äro trogna, skall Herren giva oss långt större tillfällen i framtiden — välsignandet av alla nationer, alla släkter, alla jordens familjer." (Gal. 3: 8, 16, 29.)

— Broder Russell, som jag citerat, har med dessa tankar velat erinra oss om vårt verksamhetsprogram samtidigt som det vill tjäna till att uppmuntra oss att icke förtrötts. —

Dagarna och stunderna vid Staevnet gingo fort, ja, allt för fort. Att se alla dessa kära vänners leende ansikten, höra deras glada samtal under måltiderna och rasterna på de korta promenaderna i den närmaste omgivningen, att se den villighetens glädje som besjälade vår kära Syster Dina och hennes goda medhjälpare i köket och vid borden, ja, detta var i och för sig själv en stor orsak till glädje. —

Vid orgeln tjänade på ett förtjänstfullt sätt syster Anne Rosén från Odense jämte undertecknad. Tre kära danska bröder jämte min gamle vän, Erik Olsson, förhöjde den muikaliska stämningen med vacker violinmusik.

Dessutom sjöng jag på begäran några solosånger. Det var också med stor glädje som vi lyssnade till broder Chr. Nielsen från Aalborg, när han sjöng sina trosfriska sånger och avlade sina hjärtevarma vittnesbörd om Sanningen i Kristus. Broder Axel Christensen läste upp de många hälsningarna till Staevnet, som från när och fjärran ingått. Han föredrog även ett föredrag, som vår käre tyske broder, Rolf Hagelstein sänt till Staevnet och som översatts till danska språket av syster Dina. Broder Hagelstein hade inte heller i år lyckats få resetillstånd att komma till Staevnet. Djupa sanningar framfördes i nämnda föredrag. — Broder Wendel talade upphuntrande ord till vår kära, lama syster Kirstine Pedersen. — Syster Bertha Johannesson från Gö-

teborg deklamerade på ett mycket förtjänstfullt och gripande sätt dikten som handlade om "När Jesus kom på besök".

Flera av våra gamla kära vänner, som man vant sig vid att få möta vid Staevnet i Slusemöllan, saknades. Bland dem som på grund av sjukdom förhindrats att närvara av dem, som undertecknad personligen känner, voro: "Syster. Karen Larsen, — br. Hermans maka. Vi kände djup medkänsla med vår käre br. Herman och önskar innerligt att vår Himmelske Fader ville på sitt underbara sätt "lätta" deras bördor. Syster. Hildur Nordsjö från Stockholm, en trogen Sanningens vän och Staevne-deltagare och som på senare tiden varit och är mycket sjuk, saknades mycket. Hon brukade alltid sitta bredvid talarstolen vid ett bord och referera de olika talen. Jag saknade henne mycket och någon ersättare för denna gärning fanns icke. Därför är jag ledsen att inte kunna referera närmare om innehållet i brödernas tal, jag har nämligen skrivit hela referatet direkt ur mitt minne. Syster Margareth Bäcklin-Ström från Stockholm var också frånvarande på grund av sjukdom. De gamla vännerna liksom jag själv saknade henne mycket. Syster och broder Zieglers var också förhindrade att närvara på grund av sjukdom. De gamla vännerna liksom jag själv saknade dem mycket. Jag saknade även andra kära vänner, som jag vant mig vid att träffa vid dessa Staevnen. Det var först och främst vännerna, syster och broder Mads Bjerring från Horsens. Dessa voro hemma för att gemensamt med de sina fira "guldbrylllop", 50-årsminnet av deras äktenskap. Staevnet sände dem en särskild adress tillönskande dem Guds välsignelse och undertecknad av många vänners namn.

Broder Mads var ju den som alltid varit behjälplig med att resa och nedmontera tältet, jämte många andra sysslor, oumbärliga för Staevnets behov. Våra unga vänner, syster Ragna och broder Oscar Schmidt, som vi gamla mötesbesökare vant oss vid att se vid Staevnet, saknades också, men broder Oscars målningar, som prydde tältets väggar erinrade dock i någon mån om honom. Det glädde emellertid de svenska vännerna att få träffa dem, när de vid Aalborgstationen antrade vårt tåg och sedan medföljde till Fredrikshavn samt hjälpte oss med transporten av vårt bagage. Hjärtligt tack kära vänner. Sä-

kert har jag glömt räkna upp namnen på ännu flera vänner som saknades, men nya hade kommit och antalet deltagare var, såsom förut nämnts, ovanligt stort.

— Jag har i detta referat uppehållit mig vid många detaljer, som för utomstående kan synas obehövlige och utan värde. Orsaken härtill är tvåfaldig. Dels vet jag av de brev som många vänner tillställt mig, att många fästa stort avseende vid dessa nyheter, särskilt de som gärna skulle ha velat vara med vid Staevnet, men som varit förhindrade till detta. Dels var det en känsla av att detta mitt sjunde Staevne måhända kunde vara mitt sista. Det talades också om att så möjligen skulle bliva fallet, på grund av syster Dinas klena hälsa. Hur som helst, (blive allt som Herren vill det), så har jag dock skrivit så som det skulle bliva mitt sista referat. Jag har sökt att mana fram der vackra och ljusa för att forma det till ett vackert porträtt till förvar i minnenas skattkammare. Må Gud välsigna alla deltagarna vid Slusemöllen, inte blott årets deltagare utan dem alla från det första till det sista Staevnet på denna sidan förlåten. Leden glesna i vår vänskapskedja, men den tättnar på den andra sidan. Tänk vänner när vi där och då på ett fulltonigt sätt får sjunga vår "Godnattssång":

*"Der faeldes ingen Taare mer,
og syge Sjæle ej vi ser
i Jesu hulde Frelserføvn
vi glemmer Jordens Nød og Savn.*

*Saa Venner kaer et langt Godnat! — Godnat!
Til Himlens Gud vort Haab er sat.
Snart lander vi i Fredens Havn.
Godnat, Godnat i Jesu Navn.*

Så har det sjungits vid dessa Staevnen i Slusemöllen år efter år. —
Torsdagen den 24 juli var hemresedag, då man skulle säga farväl till varandra.

Tidigt på morgonen gick jag ut för en sista promenad för att riktigt taga farväl av själva platsen, "Kattegat, de stora sådesfälten, Møl-

len, byggnaderna, den vackra trädgården, fläderbuskarna, getterna och så huvudbyggnaden med det lilla rummet på översta våningen och hemmet där två, för Herren Gud och hans rike nitälskande makar bodde.”

Slusemöllen. Vilka minnen för många av Sanningens vänner, en *tillflyktsort* för mer än en av Herrens små lidande och behövande vänner, ett *Betania-hem*, där Jesus trivdes, ja, en *vallfärdsort* liknande vad Mekka är för Muhammedanerna, en *pilgrimsort* dit många av Herrens folk ställer målet för sina resor i stil med vad det gamla Israel gjorde, när de genom Tåredalen vandrade upp till högtiden i Jerusalem. —

Efter intagandet av en tidig frukost i mötestältet ombads jag att sjunga en sång. Jag sjöng ”Stormen” som var min första sång år 1952. Den blev nu min sista. Alla stä, mde in i refrängen:

*”Ja snart skal Stormen stilles
og jeg skal Hævnen naa,
mod Kanaans skønne Strande
ej Sorgens Bølger slaa.
Der glemmes Rejsens Møje,
og Stormens vilde Brus.
der skal jeg evigt vile udi min Faders hus. —*

Nu signalerades det att bilarna, som skulle föra den svenska delegationen till Odense f. v. b. till Fredrikshavn, väntade. De kvarvarande vännerna samlades för att vinka farväl åt oss, under det att de på sedvanligt sätt sjöngo farvälssången:

”Gud dig lede, tills vi möts igen” och med refrängens ord klingande i våra öron: — ”Tills vid Jesu fot vi möts igen” — gjorde de snabba bilarna avståndet mellan oss och de kära vännerna samt den underbara platsen allt större.

Snrt försvann alltsammans för våra lekamliga ögon och öron, men i våra hjärtan leyer de kära minnena kvar. —

Vår hemresa gick bra trots oerhörd trängsel på såväl tåget till Fredrikshavn som båten därifrån och till Göteborg dit vi anlände kl.

”Alla träden”

”Och han framställde för dem en liknelse: ”Sen på fikonsträdet och på alla andra träd. När I fån se, att de skjuta knopp, så veten I av eder själva, att sommaren redan är nära. Likaså när I sen detta ske, då kunnen I ock veta, att Guds rike är nära. (Luk. 21: 29—31).

Bland dem som studera det profetiska ordet har länge enighet rått om den tolkningen, att Jesus i denna liknelse använde ”fikonsträdet” såsom en symbol på det judiska folkets politik. Kort före slutet av Jesu ämbets-tid förbannade han ett fikonsträd, som bar löv men ingen frukt, i det han förutsade att ”olycka” skulle komma över Israel därför att de hade förkastat honom såsom Messias, vilken deras profeter hade förebådat.

Och nu hade lärjungarna lärt att det Messianska riket icke skulle upprättas förrän han hade återvänt till jorden. De frågade honom därför om tecknen därför. Se Luk. 19: 41—44, 19: 11—12, 21: 7 och Matt. 24: 3.

22.10. Där skildes de svenska vännerna åt. Jag fick medfölja syster och broder Sandblom, vars hem jag gästade under nattens timmar. Följande morgon fortsatte jag resan till Jönköping med tåget kl. 7 fm. från Göteborg. —

Väl hemma igen fick jag ännu en gång besanna ordspråket: ”Borta är bra men hemma är bäst”. Sommarens resor bland Dagningens vänner i Sverige, Finland och Danmark har skänkt mig många rika erfarenheter som, om Gud vill, kanske kan i framtiden bliva fruktbarande för Dagningens läsekrets.

Med hjärtliga brodershälsningar till alla Dagningens läsare:

I Mästarens tjänst

broder *Einar Dominique*.

I sitt svar till lärjungarna räknade Jesus upp ett antal tecken på sin andra närvaro, för att hans folk skulle bliva i stånd till att förstå och veta, när detta skulle ske. Vi läsa om dessa tecken i Luk. 21: 25—28 sålunda:

”Och tecken skola ske i solen och i månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågornas då, då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen, ty himmelens makter skola bäva. Och då skall man få se Människosonen komma i en sky, med stor makt och härlighet. Men när detta begynner att ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning.”

”Tecken skola ske i solen och i månen och i stjärnorna”. Jesus förklarade betydelsen av dessa tecken genom att säga: ”ty himmelens makter skola bäva”. Detta är naturligtvis ett bildspråk och syftar på de andliga krafter, som utöva religiös kontroll över sinnena på jordens folk.

Den moraliska och etiska standard, som betonas av de olika religiösa organisationerna i världen i dag, utövar mindre och mindre kontroll och inflytande över människorna. Gamla normer och rättfärdighetsprinciper ställes under debatt, vilket skulle varit otänkbart för femtio år sedan. I själva verket har detta mycket att göra med den fruktan och ångslan, som fyller människornas hjärtan i dag, särskilt bland dem som strävar efter att upprätthålla åtminstone ett sken av fred mellan folken.

Jesus sade också: ”På jorden skall ångest komma över folken”. Han belyser detta genom att säga: ”De skola stå rådlösa vid havets och vågornas då”. — Hur bra passar inte detta in på människornas och nationernas ställning just nu. Havet är ständigt oroligt och ibland upprört. Och det finns också tidvatten med ebb och flod. Så är det i dag över hela jorden; kaos och förfall på olika områden synes överallt. Sekelgammal standard brytes ned och i vissa delar av världen tillfälliga uppror, som äger stor likhet med ”havets och vågornas då”, strids-

rop efter frihet och likställighet från den del av människorna, som känt behov att själva ordna dessa önskemål.

Under årtal har jordens nationer kämpat för och sett framåt mot målet att ernå och upprätthålla en form av demokratiskt styrelsesätt. Kommunismens och fascismens diktatur har bekämpat dessa försök. Den nyligen genomförda politiken i Frankrike, — liknar en av dessa "vågor" som synes framträda lik en "tidvåg", — kommer in med världspolitisk diktatur. Men detta är faktiskt inte förhållandet. Vi får inte heller antaga att denna representativa regering kommer att triumfera och vara i stånd till att upprätta varaktig fred på jorden. En dylik regering är möjligen den bästa form som har blivit uttänkt av människan, men kommer dock till korta mot det, som Kristi Rike kommer att bliva. Den gudomligt ledda tillväxten av kunskap i slutet av denna tidsålder har emellertid väckt upp folk ur alla nationer att önska och att sträva efter frihet från förtryck och för rätten att få njuta deras rättmätiga andel av jordens gåvor.

I Ps. 97: 1—5 läsa vi:

"Herren är konung. Därför fröjde sig jorden, havsländerna glädje sig, så många som de äro. Moln och töcken äro runt omkring honom, rättfärdighet och rätt äro hans trons fäste. Eld går framför honom och förbränner hans ovänner runt omkring. Hans ljungeldar upplysa jordens krets, jorden ser det och bävar. Bergen smälta som vax för Herren, för hela jordens herre."

Denna profetia beskriver den nöd och de olyckor som står i förbindelse med upprättandet av Herrens rike. Den begagnar också ett annat bildspråk: "Hans ljungeldar upplysa jordens krets, jorden ser det och bävar". Herren ljungeldar bringar upplysning till folken, men den första effekten därav blir "att jorden ser det och bävar." Med folkens upplysning och förökande kunskap i "ändens tid" följer alla slags krav av grupper och nationer. De underutvecklade länderna kräver sin plats i solen. De nationer, som varit styrda av kolonialmakterna, göra anspråk på oberoende och hava allaredan, vid flera tillfällen erhållit åtminstone en viss frihet att sköta sina egna affärer.

Under senare åren har verkligen ett antal nya och oberoende nationer uppstått som ett resultat av det allmänna, världsvida och högljudda ropet efter frihet och självbestämmanderätt.

Profetiskt sett tilldrager sig den nya staten Israel det allra största intresset. Starka nationella och ekonomiska intressen och inflytande har bidragit till Israels återfödelse. Men än mer betydelsefullt än detta är, att det ingår i Guds plan att beskydda sitt gamla utvalda folk. Profetiorna som berörde detta folk måste uppfyllas och en av dessa handlar om "fikonträdet" i vår text. Jesus sade att när detta har slagit ut i knopp, då kunde hans folk veta att Guds rike var nära. Vår text säger att detta skulle vara sant även beträffande "alla andra träd". Och när vi ser allt detta ske, "så veten I" — sade Jesus — "av eder själva, att sommaren redan är nära."

Är det inte uppfyllelsen av denna profetia som vi ser i upprättandet av små och oberoende nationer på olika platser av jorden?

Det är ju sant att deras motiv inte äro desamma som Israels, men frambringande av deras "lov" i form av nationalism är dock något liknande. Guds omsorger för dem är dock inte av samma betydelse som för Israel, men det är "Guds ljungeldar" som upplyst dem till att kräva frihet och oberoende. I detta ser vi huru profetian uppfylles samt ett bevis för att Kristi rike står för dörren.

Först kommer emellertid befrielsen av de återstående lemmarna av Kristi hemlighetsfulla kropp, Jesu efterföljare här i tiden; dessa som lida och dö med honom för att de också må regera med honom. (2 Tim. 2: 12). Detta kommer att äga rum i den "första uppståndelsen" och därom läsa vi i *Upp. 20: 6*:

"Salig och helig är den, som har del i den första uppståndelsen. Över dem har den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och Kristi präster och skola regera med honom i tusen år".

Varje sann Jesu efterföljare ser framåt mot förverkligandet av detta härliga hopp. Det är därför de med full tillförsikt kunna "resa sig upp och upplyfta sina huvud, när de ser allt detta ske." (Luk. 21: 28).

Vi glädja oss inte över nöden i världen, men det är för oss en glädje att veta, att snart skall Kristi rike göra ett slut på all nöd, suckan och klagan. Ja, Bibeln säger oss i 1 Kor. 15: 25—26:

”Ty han (Kristus) måste regera, till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter. Såsom den yttersta fienden varder döden tillintetgjord.”

Efter dem som först uppväckes från döden, — (för att regera med Kristus), kommer de gamla profeterna och dessa som tjänade Gud före Jesu första ankomst att uppväckas från döden till fullkomliga människovarelser, för att tjäna som representanter till den andlige och osynlige Kristus. Vi kunna läsa därom i Hebr. 11: 35—40 varifrån vi citera:

”Och ehuru alla dessa genom tron hava fått vittnesbörd, hava de dock icke utfått löftet, emedan Gud för oss hade sörjt för något bättre, på det att de icke utan oss skulle varda fullkomnade”.

De ”bättre tingen för oss, som äro ”kallade, utvalda och trogna” i denna tidsålder är ”härlighet, ära och odödlighet” såväl som ”medarvingar med Kristus” på det andliga planet av det Messianska riket.

(Se Upp. 17: 14, Rom. 2: 7 och Rom. 8: 17).

De ”gamla värdiga” kommer inte att erhålla denna belöning, men komma att uppresas till mänsklig fullkomlighet, — inte till att bliva konungar och präster, men till att ”bliva furstar i hela världen”. (Ps. 45: 17).

Jesus sade till dem som följde honom och till den romerska centurionen eller kaptenen, varom vi kunna läsa i Matt. 8: 5—13:

”Många skola komma från öster och väster och sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket, men rikets barn skola vardas utkastade i mörkret utanför. Där skall gråten och tandagnisslan vara”.

Detta betyder att dessa furstar komma då att uppresas från döden. Det finns en liknande profetia av Jesus i Luk. 13: 28—29. På det sättet kommer Kristi rike att börja funktionera och alla de

många löftena, som Herren har givit sitt folk — om att bli va välsignade med fred, hälsa och liv genom förmedlingen av Kristi rike, — kommer då att flöda ut över det.

De första som kommer att mottaga dessa välsignelser kommer att bli va den levande generationen av Israel, som bor i det land som Gud lovade åt Abraham och hans säd. Om detta skrev profeten Jesaja i kap. 9: 6—7 följande:

”Så skall herradömet varda stort och friden utan ände över Davids tron.”

Allteftersom Israeliterna i Palestina får sina förstånds ögon öppnade och mottaga Kristus såsom deras Återlösare och Frälsare och komma i harmoni med Rikets lagar, så komma de att åtnjuta stora förmåner vid utbredandet av Rikets välsignelser till andra folk. I Upp. 22: 17 läsa vi:

”Anden och bruden säga: Kom! Och den som hör det, han säge: Kom!

Kristus och hans församling, — bruden —, kommer att utgöra grunden för delgivandet av dessa välsignelser åt mänskligheten.

Det ”rena livets vatten som utgår från Guds och Lammets tron” (Upp. 22: 1) kommer att utgå från det andliga planet av Riket, förmedlat till människorna genom de ”gamla värdiga”.

De första som höra budskapet och mottaga detsamma kommer också att bli va de första som stämma in uti proklamationen: ”Den som törstar och den som vill, han komme och tage livets vatten för intet.” Och denna inbjudan gäller ”var och en som vill” ända intill slutet av Kristi Rättfärdighets-regering med dess välsignelser av Frid och Liv och skall räcka ”från hav till hav och ifrån floden intill jordens ändar.” (Ps. 72: 8).

Om vi tänka på ”ALLA TRÄDEN” angivna i vår text såsom olika jordens nationaliteter, så kunna vi glädjas över att alla deras rättmätiga krav kommer att tillgodoses. Nationalismen kommer då att förlora sin betydelse vid betraktandet av de hittills exploaterade och undertryckta jordens folk. Alla komma slutligen att uppgå i ett enda

Äro de få, som varda frälsta?

"I Luk. 13: 23 läsa vi att det var "någon" som riktade denna fråga till Jesus, under hans vandringar från by till by mot Jerusalem. Även vi ställes inför samma fråga ganska ofta. Det anstår dock varken oss eller någon annan människa att besvara den fråga, som Herren Jesus vägrade att besvara. Men därpå våga vi och måste vi ständigt påpeka, att vår Frälsare har betalat en lösen för ALLA, och ALLA "i sinom tid" skola få lära känna denna stora sanning och sålunda erhålla ett tillfälle att undfå evigt liv från honom, det stora Ljuset, som skall upplysa varje människa, som kommer i världen. (1 Tim. 2: 4—6 och Joh. 1: 9).

Så länge denna tidsålder varar, ropa vi därför alltjämt ut till alla,

folk som genom tro och lydnad kommer att utgöra Abrahams jordiska säd eller släkt.

Dessutom kommer de att vara Herrens folk. I Upp 21: 1—5 har vi en skön, symbolisk bild av Kristi Rike. Vi citera följande:

"Och jag såg en ny himmel och en ny jord, ty den första himmelen och den första jorden hava förgåtts, och havet är icke mer. Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, nedkomma av himmelen från Gud, tillredd såsom en brud, prydd för sin man. Och jag hörde en stark röst från himmelen säga: Se, Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk, och Gud skall själv vara med dem, deras Gud. Och Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon, och — döden skall icke vara mer, icke heller sorg, icke heller rop, icke heller värk varder mer, ty det första har gått till ända. Och den som satt på tronen sade: "Se, jag gör allting nytt. Och han sade till mig: Skriv, ty dessa ord äro vissa och sanna."

(Övers. fr. the Dawn Aug. 1958 av br. Einar).

som ha öron till att höra, Mästarens ord: "Kämpen för att komma in genom den trånga porten, ty många, säger jag eder, skola söka att inkomma och skola dock icke kunna det, sedan husbonden har stått upp och stängt dörren." (Luk. 13: 24).

Den enda kallelse, som utgår nu under evangelieåldern, är den att vandra på själruppoffringens smala väg. Därför borde inga jordiska fördelar få blända oss och bortleda våra blickar från den stora segerlön, odödligheten, som nu erbjudes åt alla, vilka fullbordat loppet. När en gång hedningarnas fullhet är ingången, de utvaldas antal fullt och den stora vedermodan vid denna tidsålders ände visar, att den utvalda församlingen blivit fullständigad och upphöjd, då skall det finnas många, som komma att på ett helt annat sätt än förut betrakta de världsliga småting, som de nu tillåta att hindra sig från att uppfylla sina invigningsförpliktelser." —

(Utdrag från St. i Skr. 5 band, 13 kap., sidan 454—455 av den svenska upplagan).

— — —

Vid studiet av denna viktiga sanning kommer följande frågor i mitt sinne:

1) Jesus Kristus är centralgestalten i hela Bibelns förkunnelse är det då möjligt att studera Bibeln under längre eller kortare tid, utan att upptäcka honom?

2) Och har man upptäckt honom, som är mänsklighetens enda hopp, vill man inte då även söka att lära känna honom och hans uppståndels kraft. (Fil. 3: 10)?

3) Är det möjligt att komma så långt utan att Fadern har dragit den studerande med sin Ande?

4) Har man inte då förnummit Frälsarens kallelse: "Följ mig?"

5) Är det då riktigt att svara: "Ja, Herre, jag vill följa dig, men inte nu. Jag vill vänta till nästa tidsålder. Jag har nämligen hört att det skall bliva lättare att lyda Ditt rikes lagar då, när Satan blivit bunden? —

— "Fördenskull böra vi så mycket mer. akta på det som vi hava

Broder Emil Anderssons tal:

vid konventet i Stockholm 14—15 juni 1958.

Livets väg

När David profeterade om Jesus och hans efterföljare i den sextonde Psalmen, säger han i den elvte versen: "Du, (Gud) skall kungöra mig *livets väg*, inför ditt ansikte är glädje till fyllest, ljuvlighet i din höggra hand evinnerligen."

När man vandrar eller färdas på en väg, så är det ett mål som man önskar uppnå och därför är det av vikt, att man väljer den väg som leder till målet för ens resa. Så är det också i andligt hänseende. Vi måste giva akt på vägen som vi vandrar!

I Matt. 7: 13, 14 omtalas två vägar att välja. En bred väg, som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den. Och en smal väg, som leder till det eviga livet, och få äro de som finna den.

Mången frågar, väl med rätta, varför är det så, borde inte den vägen som drager till livet gjorts bred och lätt att finna, så att alla kunnat vandra på den och vinna det eviga livet?

hört, att vi icke till äventyrs gå förlorade. Ty om det ordet blev fast, som genom änglar var talat, och all överträdelse och olydnad har fått sin rättvisa lön, *huru skola då vi kunna undfly, om vi icke hava akat en sådan frälsning*, vilken, sedan hon först av Herren varit predikad, har från dem som hava hört det kommit bekräftad till oss, då Gud därjämte vittnade genom tecken och under och mångahanda krafter och genom utdelanden av den Helige Ande enligt sin vilja?" (Hebr. 2: 1—4).

Dessa frågor anbefalles till omsorgsfullt begrundande av varje Dagningens läsare.

RED.

Denna och många andra frågor ha vi fått besvarade när vi studerat den Gudomliga Tidsåldersplanen i Skriften. Ja, det finns verkligen också en bok som heter, "Den Gudomliga Tidsåldersplanen". Den sprides på sin tid i över 7 000 000 exemplar, på olika språk i hela världen.

När det nu är så i närvarande tid, "att den port är trång och den väg är smal som leder till livet, och få äro de som finna den", finnes då inget hopp för alla dessa millioner, som vandrar på den breda vägen till fördärvet? Fördärvet betyder icke evig pina, det betyder helt enkelt förstörelse, förintelse, döden och ändstationen på den breda vägen är hades, eller graven på svenska. Våra bibelöversättare ha valt att konstruera ett annat ord för graven och kallar den för "dödsriket", och i sanning är det ett rike där döden härskar.

Den traditionella religionen har inget hopp för dessa millioner människor. Den lärer att de som ej bliva frälsta i det närvarande livet, för dem är det inget hopp.

Vad är Bibelns svar på denna viktiga fråga? Finnes det något bevis i Bibeln om att det gives ett andra tillfälle till frälsning? Ja, för den judiska nationen lär Bibeln tydligt att det gives ett andra tillfälle till frälsning. De mottogo icke Jesus som sin Messias, utan korsfäste honom, vid hans första tillkommelse. Därom läsa vi i Rom. 11: 25, 32.

För den övriga världen blir det deras första tillfälle till frälsning. Enligt Joh. 3: 27 "En människa kan intet taga, om det icke bliver henne givet från himmelen."

Vi läsa i Joh. 17: 3. "Att Kristus har gjort dödens makt om intet och fört liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangelium". Evangelium betyder ett gott budskap. Men det är få i närvarande tid, som haft hörande öron och kunnat förstå och uppskatta detta goda budskap.

Jesus och apostlarna förkunnade ett kommande Guds rike på jorden. Då alla folk skola åkalla Herren och endräktiga tjäna honom, som vi läsa i Sef. 3: 9. Men efter apostlarnas död skedde ett stort avfall från tron, på ett kommande Gudsrike, och sedan den kristna läran gjordes till statsreligion och kyrkan förenades med staten, lärdes

det att denna förening mellan kyrkan och staten, utgjorde Kristi rike på jorden. Kristendomen betyder Kristi rike, och Påven gjorde anspråk på att vara Kristi ställföreträdare på jorden. Efter reformationen avsåde sig protestanterna påven som överhuvud, men föreningen mellan kyrkan och staten förblev som förut, under den katolska tiden. Det var icke folket som fick rätt att välja religion, utan furstarna och konungarna för respektive länder, som blev erkända den rätten, efter det trettioåriga kriget med påvedömet. Om fursten eller landets monark valde den protestantiska läran, så blev det landet protestantiskt istället för att förut varit katolskt. På så sätt ha vi här i Sverige blivit protestanter och uppfostrade i den Lutherska läran, därför att Gustav Vasa på sin tid valde denna lära till statsreligion istället för den katolska.

I dag står kristenheten söndrad mot varandra i olika politiska block och rustar för fullt för att förgöra varandra, och friden på jorden är nu mera avlägsen än någonsin, sedan detta budskap om frid på jorden, av änglar förkunnades i Betlehems nejden. Att kristenheten misslyckats att bringa frid på jorden är uppenbart för alla. Den har gjort folken till namnkristna, men ej till kristna. Dock har det funnits och finnes ännu sanna kristna ibland namnkristenheten. Vetet och ogräset skulle växa tillsammans intill skördetiden. Skördetiden är tidsålderns ände, förklarade Jesus. Nu leva vi i tidsålderns ände, ja, till och med vid änden av skördetiden. Bevisen härför behöver jag icke relatera, ni känna alla till dem.

Vi leva i övergångstiden mellan två tidsåldrar, evangeliåldern och tusenårsåldern. När evangeliets verk är färdigt, som förnämligast bestått i att uttaga och pröva dem, som skola bli regeringsmedlemmar med Kristus, för att regera med honom de tusen åren, skall under den tiden, den övriga människovärlden födas på nytt och fostras till rättfärdighet och återställas till mänsklig fullkomlighet. Regeringen måste först utväljas, godkännas och tillsättas, innan det kan bli någon regering. Så har Gud under den gångna åldern, under vilken evangelium blivit predikat till ett vittnesbörd för alla folk, uttagit

dem som haft hörande öron och dem har han gjort skickliga att utföra sitt tjänarevärv. De skola få del av den första uppståndelsen och skola uppstå med himmelska kroppar, på det himmelska planet, som aposteln Paulus förklarade i Kor. 15: 35—49.

Enär den frälsning som erbjudits under evangeliåldern, varit en himmelsk kallelse och utkorelse för ett särskilt ändamål, har proven gjorts svåra, vilket den trånga porten och den smala vägen förebilda. Om dessa står det skrivet, att de skola få del av den första uppståndelsen. Men om det omtalas en första uppståndelse i Bibeln, så innebär det att det också skall bliva en senare allmän uppståndelse, som omfattar alla som har dött i eller genom Adam.

En uppståndelse till liv eller dom?

Vi vilja citera Jesu egna ord i Joh. 5: 28, 29. "Ty den stund kommer då alla som äro i gravarna skola höra Människosönens röst och gå ut ur dem: De som hava gjort, vad gott är, skola uppstå till liv, och de som hava gjort, vad ont är, skola uppstå till dom.

De som hava gjort vad gott är, få vi i första hand räkna Partriarerna, och profeterna, vilka vi med en benämning kunna kalla "De gamla värdiga". Många skola komma från öster och väster och få sitta till bords med de gamla värdiga i Guds rike. Det var Jesus som uttalade dessa ord, vid ett tillfälle då en hövitsman kom till honom och bad att Jesus skulle bota hans tjänare som var lam och led svårt. Jesus förundrade sig över hövitsmannens tro, som troligen var romare, och sade: "I Israel har jag icke hos någon funnit så stor tro". Matt. 8: 5—13.

Aposteln Paulus skriver i sitt brev till hebréerna, om de Gamla värdiga: "Och fastän alla dessa genom tron hava fått sitt vittnesbörd, undfingo de ändå icke, vad utlovat var, ty Gud hade åt oss (Evangeli församling) utsett något bättre, på det att de icke oss förutan skulle bliva fullkomnade". Heb 11: 35, 39, 40. De skola få en bättre uppståndelse än den övriga världen. Psalmisten profeterade om dem i den 45 Psalmen, och säger om Kristus: "I dina fäders ställe skola dina söner träda, dem skall du sätta till furstar över allt på jorden". De skola representera Guds rike på jorden. Regeringen för riket skall

Jesus och Församlingen vara. Men de bliva osynliga för världen, enär de äro andevarelser efter uppståndelsen. De makter som ha regerat världen under gångna årtusenden, vilka Paulus kalla ondskans andemakter i himlarymderna, som råda här i mörkret, ha också varit osynliga för mänskligt öga.

Men när det talas om att de gamla värdiga skola sättas till furstar över allt på jorden, så får vi komma ihåg vad Jesus lärde sina lärjungar och sade: "I veten, att furstarna uppträda mot sina folk såsom herrar och att de mäktiga låta folken känna sin myndighet. Så är det icke bland eder, utan den som vill bliva störst bland eder, han vare de andras tjänare". De skola tjäna sina medmänniskor med sin begåvning och kunskap och lära människorna att hålla Guds lag, som är kärlekens lag. Lagen skall utgå ifrån Sion, den andliga sidan av riket, och Guds ord ifrån Jerusalem, den synliga sidan, som bliver de gamla världiga.

Många skola komma från öster och väster och sitta till bords med De Gamla Värdiga i Guds rike. Att sitta till bords med de gamla värdiga, vad innebär det? Enligt Bibelns eget svar, som vi läsa i Luk. 22: 30 betyder det att få dela deras ära och värdighet i riket, och en bättre uppståndelse. Aposteln skriver om dessa troshjältar i Hebréerbrevet och tillägger: "Men utan tro är det omöjligt att tackas Gud. Ty den som vill komma till Gud måste tro, att han är till och att han lönar dem som söka honom". Och i 14 Psalmen läsa vi: "Herren skådar ned ifrån himmelen på människors barn för att se om det finnes någon förständig, någon som söker Gud". Och i 33 Ps. verserna 18, 19, läsa vi: "Se, Herrens öga är vänt till dem som fruktar honom, till dem som hoppas på hans nåd, han vill rädda deras själ från döden och behålla dem vid liv i hungerns tid".

Vi har givet några citat ifrån Guds ord, som talar om belöningar, vid sidan om de löften som äro givna till församlingen, nämligen ära, härlighet och odödlighet. Gud lönar dem som söka honom. Somliga menar att det ej lönar sig att nu tjäna Herren och sanningen, emedan det är sannolikt att församlingen redan är uttagen. Men det är en mycket felaktig åsikt, ty om än antalet skulle vara fullt, så är

det ingen giltig orsak för att vi ej skulle förkunna den närvarande sanningen. Den sanning som har kommit till oss vid denna tid, vid tidsålderns ände.

Herren har givit oss ljus över sitt ord, kunskap om sin frälsningsplan för hela mänskligheten, icke för att vi skulle sätta vårt ljus under skäppan, utan på ljusstaken, så alla kan se, de som vill och kan se och höra. Den stora massan av mänskligheten är ännu både blind och döv för Guds ord. Gud har inneslutit dem i otro, för att sedan förbarma sig över dem alla. Rom. 11: 32. Men det blir först sedan Harmageddon gått över. Därefter skall han utgjuta sin ande över allt kött, alla människor. Det kan vi läsa i Joel 2: 28. Det är en stor förmån att få tjäna Herren, sanningen och bröderna i närvarande tid, och vi göra det icke för den lön vi skola få, utan av kärlek till Herren, sanningen och bröderna. Men Gud är rättfärdig och lönar var och en som tjänar honom nu, medan det onda är förhärskande. Men det är icke för oss att bestämma lönen, det tillkommer Gud själv att bestämma lönen som vi skola få.

Det pågår en tävling i Radion och TV, som jag tycker i viss mån illustrera detta ämne. Högsta pris är tio tusen kronor. Helt nyligen blev en av de tävlande kuggad i sista frågan, som det händer ibland, han gick miste om priset, men istället fick han ett tröstepris, som ej var i förväg utlovat. Detta tröstepris var särskilt värdefullt, bland annat en TV apparat och en del andra förmåner, som gjorde mannen så överväldigad glad och rörd, så jag tror inte att de tio tusen kronorna skulle gjort honom gladare.

Aposteln Paulus liknar också den höga kallelsen vid en tävlingskamp, vid vilken alla som deltaga i tävlingen måste kämpa lagenligt, och nå fram till målet, som är fullkomlig kärlek, om de skola utfå högsta priset. Men skriften visar att det kommer att givas tröstepris åt somliga, vilka ej lyckas vinna det högsta priset. Det blir en stor skara som får ett andra pris, att bli tjänare i Guds tempel, vilket blir en hög ärepost på det andliga planet. Och det är troligt att det också blir ett tredje pris, för sådana som ha överlåtit sig själva åt Gud sedan antalet blivit fullt i den lilla hjorden.

Det finnes bara en kallelse, nämligen den himmelska kallelsen och denna måste upphöra när antalet blir fullt. Enligt de parallella tidsåldrarnas längd, den judiska och evangeliåldern, som äro lika långa och som ha sin särskilda tillämpning på namnsystemen i båda dessa åldrar, men ej på Guds sanna Israel, över dem varar Guds ynnest för evigt. Den allmänna kallelsen upphörde redan 1881. Men även om det var ett tillräckligt antal kallade vid den tiden, så visar utvecklingen att det var få som mottogo den närvarande sanningen och stodo upp för den. Det stora flertalet sov och tillhörde icke de vakande "jungfruarna." I en Vaktorns artikel 1911 har broder Russell förklarat vad som menas med den allmänna kallelsens upphörande. Den allmänna kallelsens slut, betyder icke dörrens stängande, säger han. Och han påminner om Jesu ord i Matt. 24: 40, där Jesus talar om sin andra närvaro och säger: "Då skola två män vara tillsammans ute på marken, en skall bliva upptagen och en skall lämnas kvar." Marken är en bild av världen. Sanningen skulle finna somliga i världen, d. v. s. utanför de religiösa systemen, som med glädje skulle mottaga sanningen och stå upp för den. Och församlandet av Guds utvalda från himmelens ena ända till den andra, från hela kristenheten, måste ta en viss tid i anspråk. Hur lång denna tid är, angives icke i skriften med bestämdhet. De som ha angivit en begränsad tid för detta verk, ha i allmänhet grundat det på antagande och icke på Guds ord. Men även när antalet är fullt, så måste det givas en viss tid för prövning för var och en, innan de blivit slutligt godkända. Villkoret är, "Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona".

Beträffande invigning mellan åldrarna vill jag citera ordagrant vad br. Russel skriver i ovan anförda artikel. "Antag att några skulle inviga sig sedan antalet blivit fullt, vad skulle deras ställning bliva och huru skulle Gud handla med dem? Enär Gud är oföränderlig, måste vi antaga att det alltid är välbehagligt för honom, att hans skapade varelser inviga sig för att göra hans vilja. Liksom de gamla värdigas trohet, vilka levde före offerförbundets början, belönas med mänsklig fullkomlighet i uppståndelsen, så är det också förnuftigt

att tänka, att Gud skall giva samma belöning åt dem, som inviga sig och tjäna sanningen sedan den behagliga tiden för offerförbundet är slut. Därför är det mycket troligt, att det bliver somliga i denna ålders avslutning, som fastän trogna intill döden, ej blivit avlade av den helige anden till andligt liv, och komma ej att uppstå på det andliga planet, men komma på samma plan som de gamla värdiga". (Reprint sid 4836 och 4842 band 6.)

Vad här sagts gäller under övergångstiden mellan åldrarna. Vi vandrar ännu i tro och icke i åskådning. "Den rättfärdige skall leva av tro, "står det skrivet. Det kommer naturligtvis att fordras tro även i den kommande tidsåldern, men det blir mycket åskådning. Men Gud kommer icke att handla med människorna i nästa tidsålder, efter deras tro, utan efter deras gärningar. Därför behövs en Medlare och ett nytt förbund, under vilket lagen skall bli inskriven i människornas hjärtan och icke på stentavlor, som under det gamla förbundet.

Men under den gångna tiden har Herren handlat med sitt folk efter deras tro och icke efter deras gärningar. Emedan ingen har kunnat prestera fullkomliga gärningar och Gud kan icke godkänna det som är ofullkomligt. Därför har han givit församlingen en försvarare i Fadern, som kan mana gott för oss, och som kan överskylla våra brister med sin förtjänst, förtjänsten av hans offer. Därför räknar icke Gud med oss efter köttet, utan efter anden". "Utan tro är det omöjligt att tackas Gud", säger aposteln. Då vi talar om tro, så menar vi: "den tro, som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga". Tron på lösenoffrets tillräcklighet, för att täcka alla våra ofullkomligheter och brister inför Gud. Att Gud räknar med vår goda vilja och uppsåt och ej efter köttet. Men Gud fordrar hel överlåtelse om han skall mottaga oss och inskriva vårt namn i livets bok. Lagens krav är, "Du skall älska din Gud över allting".

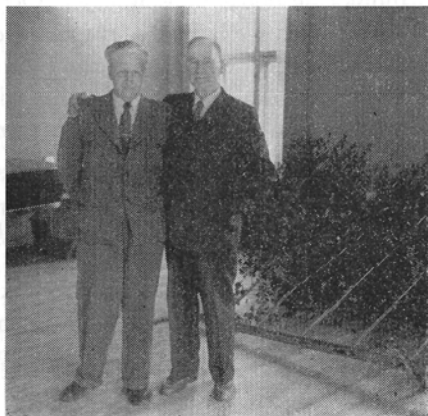
Aposteln Paulus skriver i sitt brev till romarna. "Så skulle lagens krav uppfyllas i oss, som vandrar icke efter köttet, utan efter anden. Ty de som äro köttsliga, de hava sitt sinne vänt till vad köttet tillhör. Och köttets sinne är död, (ja, domen lydde, döende skall du dö,) medan Andens sinne är liv och frid". Rom. 8: 4—6.

Att vandra i Anden, innebär att man efter bästa förmåga strävar att göra det som Guds lag kräver, nämligen: "Att älska Gud över allting och sin nästa såsom sig själv". Att vandra i anden, är det samma som att vandra den smala vägen, som leder till livet. Men för att komma in på den smala vägen, som leder till livet, måste vi gå igenom den trånga porten, som heter invigning, hel överlåtelse till Gud genom Kristus. "Icke kommer var och en in i Guds rike, som säger till mig, Herre, Herre, utan den som gör min Faders vilja". Detta är Jesu egna ord.

Men, frågar kanske någon, huru skall det gå för alla som vandrat den breda vägen, som leder till fördärvet? Vi skall låta Aposteln Paulus besvara den frågan. I sitt första brev till korinterna 15: 21, 22, skriver han: "Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande. Men var och en i sin ordning". Enligt Jesu egna ord, i Joh. 5: 29, skola de uppstå till dom. Gud ske lov, att det icke blir som det står i den engelska Bibeln, "att de skola uppstå till fördömelse. Den svenska Bibeln har det rätt enligt grundtexten. De skola uppstå till dom, vilket betyder prövning för mänskligt fullkomligt liv, om de bestå lydadsprovet. Det betyder icke att de få evigt liv när de uppstå från graven." Han (Gud) skall döma världen med rättfärdighet genom en man (Kristus), som han har bestämt därtill. Världens prövetid kommer att vara ett tusen år. Och alla de som vid de tusen årens slut bestå provet och bli godkända av Gud, skola få evigt liv. Men för att bli godkända, måste de då vara fullkomliga, och uppfylla lagens krav. "Att älska Gud över allting och sin nästa såsom sig själv. Det blir den store Medlarens (Kristus) uppgift, att fostra och leda människorna, under de tusen åren, upp till mänsklig fullkomlighet.

Vi som redan nu i förväg fått sanningens kunskap, kunskap om Guds frälsningsplan, har ett stort ansvar för huru vi brukar denna kunskap. Det är icke för att vi själva skola lysa med en större kunskap, utan för att förhårliga Gud och tjäna våra medmänniskor. Den största fara en Herrens tjänare kan råka i, är andligt högmod. Och

varför? Emedan vår ställning inför Gud i närvarande tid, grunda sig på hans nåd. Och Gud säger, att han står emot de högmodiga men de ödmjuka giver han sin nåd. Men om vi förbliva ödmjuka, skall han upphöja oss i sinom tid, när vi blivit beprövade. Och vilken plats vi skola få i riket beror på vår trohet nu, mot Herren och huru vi använda de tillfällen som han giver oss att tjäna sanningen och bröderna. Tjänande varandra, var och en med den nådegåva, han har undfått, såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd. 1 Petr. 4: 10. Så vill jag avsluta med apostelns ord i Galaterbrevet 6: 9 där han säger: "Och låtom oss icke förtröttas att göra, vad gott är, ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd.

Den finske tolken br. Gunnar Nyholm,
H-fors och Dagningens red. br. Einar
Dominique.

Från redaktionen

Ifrågavarande nummer — September—Oktober 1958 — är Dagningen *näst sista* för innevarande år. Nästa nummer, årets sista, beräknas utkomma c:a medio av december i år. Det ligger oss varmt om hjärtat att redan nu undersöka betingelserna för ett fortsatt utgivande av Dagningen under det år som stundar.

Framtiden är för oss alla okänd och det gäller alltfört att vandra i tro. Vi måste tro att det är Herrens vilja att vi skola sprida Sanningsbudskapet på alla sätt som står oss till buds och även genom Dagningen. Har vi icke denna tro på det goda verket förlamas vår verksamhetslust och vårt intresse slappnar.

Tidsteckenen runt omkring oss talar sitt tydliga språk om att tiden till att verka är mycket kort. De manar oss att se om vårt hus i alla avseenden. Det borde då inte kännas tungt att ge tillbaka åt Herren och hans verk något litet av allt det som han förut har skänkt oss fritt och för intet. Vår tid, våra krafter, våra pengar, ja, vårt allt hör ju honom till. Det är allt sådant som vi fått att förvalta.

”Såsom Kristi tjänare och såsom förvaltare av Guds hemligheter, så må man anse oss. Vad man nu därutöver söker hos förvaltare är, att en sådan må befinnas vara trogen.” (1 Kor. 4: 1—2.)

Det tillkommer var och en att pröva sig själv inför Gud huruvida vi varit trogna, om vi gjort *det som vi kunnat* för att sprida Ordet och kunskapen om Riket.

Vi tackar alla understödjare, vänner och prenumeranter till Dagningen för vad som gjorts— under tid tid som ligger bakom, men frågan är nu: ”kommer Ni att fortsätta det goda verket under det år som stundar, om vi får något sådant?”

Denna fråga anbefalles till begrundan och bliva vi tacksamma för ett positivt svar i handling, efter den nåd som Herren förlänar. var och en. —

Jag har under senare tiden varit ofta på resor bland Sanningens vänner i Skandinavien.

Över allt har jag mötts av stor kärlek och offervillighet för Dagningens verksamhet, som jag representerar. Dessa erfarenheter manar

mig till stor tacksamhet till vår himmelske Fader och till Dagningens vänner. De äro även en uppmuntran till att fortsätta det understundom ganska krävande arbetet. —

Broder Berghäll i Tammerfors skriver i sitt brev av den 30/8 till Dagningen, att de nu lyckats samla ihop den summa som erfordrades, för att hjälpa vår "nödlidande" syster till ett bättre hus än det gamla fallfärdiga. Målet ifråga har nåtts genom förenade ansträngningar av de finska och skandinaviska vännerna och alla äro glada och tacksmna härför. De finska vännerna ber att genom Dagningen få frmföra deras stora tacksamhet för den hjälp, som de svenska och danska vännerna lämnat. — Jag tror mig kunna svara br. Berghäll att tacksamheten och glädjen är lika stor bland oss som bor väster om Bottenhavet.

Vill erinna om det upprop till Sanningens vänner i Sverige som var infört i Dagningens Juli—Augusti-nummer — d. v. s. föregående nummer — *"om hjälp till att sprida sanningslitteratur."* Försumma inte denna del av vårt arbete.

Till sist vill jag påminna om att det finnes flera av våra gamla kära vänner, som äro sjuka och icke kunna samlas med oss som förut. Dessa äro i behov av vårt särskilda kärleksfulla deltagande samt våra trogna förböner.

"BÄREN VARANDRAS BORDOR." (Gal. 6: 2).

"Låt oss bedja", "Låt oss lida", "Låt oss fröjdas" "för och med varandra". (Sång nr 84 i Morgonsånger.)

Red.